

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan forstå, at der er rejst en forespørgselsdebat om miljøgarantien på trods af den seneste udveksling af synspunkter, som jo vist gik lidt videre end det tema, der netop er rejst i forespørgslen.

Jeg vil selvfølgelig allerførst gerne takke både statsministeren og miljøministeren for den redegørelse, vi som indledning til debatten fik om forholdene fra 1986, da man indførte miljøgarantien, og fremefter. Jeg synes dog, at der i statsministerens redegørelse var et mærkværdigt spring fra 1986 til 1994, hvor han i hvert fald hurtigt kom over forholdene omkring Maastrichtraktatdiskussionerne, hvor man jo også fik solgt miljøgarantien som en anvendelig garanti.

Det, der er min pointe med at sige det her, er såmænd blot, at det efter Dansk Folkepartis opfattelse er således, at man lige siden, man diskuterede miljøgarantien for første gang, har forsøgt at oversælge et produkt til den danske befolkning, oversælge i den forstand, at der ikke har været belæg for at sige, at vi havde den type miljøgaranti, man har forsøgt at sælge.

Det er selvfølgelig brandærgerligt. Man har så sagt fra regeringens side, at det er en domstolsafgørelse i 1994 i PCP-sagen, som ændrer fortolkningen, giver en usikkerhed, som man efterfølgende prøver at få sat på plads i forbindelse med regeringskonferenceforhandlingerne op til 1996.

Vi må sige for vor dels vedkommende, at det resultat, man så opnåede – man prøvede at få det gjort klart, hvordan miljøgarantien så skulle tolkes – heller ikke lever op til det, man i sin tid forsøgte at sælge til den danske befolkning, da man skulle have flertal i befolkningen for indførelse af det indre marked.

Derfor er der et behov for en nærmere kulegravning af hele miljøgarantien og af, hvad vi vil med den, og hvordan vi så kommer videre. Vi må gøre op med os selv, om vi vil have den miljøgaranti, vi rent faktisk blev lovet, eller vi vil acceptere en miljøgaranti på et langt lavere niveau, som den, vi nu har, er udtryk for.

Vi har også allerede fået de første afgørelser i 1999 på området, de syv afgørelser, der er henvist til af flere ordførere og også af ministre, og hvor det jo er således, at i en af Danmarks sager blev vi nægtet at anvende miljøgarantien, og vi ser selvfølgelig med meget stor spænding på, hvad der nu kommer ud af den domstolsafgørelse, der nu kommer som følge af, at man

6. januar 2000 har indbragt Europa-Kommis-sionens afgørelse.

Men når alt det er sagt, så betyder det selvfølgelig også, at vi gerne vil arbejde videre med det her spørgsmål, og det betyder også, at det forslag til vedtagelse, som hr. Keld Albrechtsen fra Enhedslisten har rundsendt til os forud for den her debat, selvfølgelig er et forslag, vi har diskuteret hos os, og som vi agter at støtte, fordi det vil give en mulighed for at få den grundlæggende diskussion videre også i et forum, der kan tage initiativ til et konkret forslag, der kan forbedre den miljøgaranti, som er i den nuværende Traktat.

Derfor er vores konklusion på denne debat såmænd blot, at vi støtter det forslag. Vi håber, det kan blive vedtaget, så man ad den vej kan arbejde videre med at sikre den miljøgaranti, som man i sin tid forsøgte at sælge til befolkningen.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg synes, det er udmærket, at hr. Albrechtsen har stillet denne forespørgsel om miljøgarantien, og jeg synes faktisk, det er lykkedes at sætte en række ting på plads.

Der er umiddelbart to indrømmelser, der følger af debatten her, som jeg synes man uden videre skal medgive.

Den første er, at den tidligere regering faktisk oversolgte miljøgarantien. Derimod vil jeg hævde den påstand, at den nuværende regering ikke på noget tidspunkt har forsøgt at give andet end en meget nøgtern fremstilling af vores opfattelse af miljøgarantien.

For mit eget vedkommende har jeg også beklaget, at vi bruger udtrykket miljøgaranti i stedet for det mere nøgterne, som også er den internationale sprogbrug, nemlig miljøklausul, men nu hedder det miljøgarantien. Det er den folkelige betegnelse. Det kan vi ikke lave om på.

Den anden indrømmelse er naturligvis, at selv som nødbremse eller sikkerhedsventil eller undtagelsesbestemmelse eller miljøklausul er den ikke fuldkommen. F.eks. er det efter dansk opfattelse stadig en svaghed, at landbrugsområdet ikke er omfattet. Det er en svaghed ved miljøgarantien.

Når jeg har givet de to indrømmelser, så synes jeg altså stadig væk, at det er en god bestemmelse, er en nødvendig undtagelsesbestemmelse, at den er blevet forbedret ved Amsterdamtraktaten, ikke mindst på dansk foranledning og med en kraftig indsats fra stats-